

си обида. Ти си цар. И имаш само един дълг. Да служиш на народа и неговите нужди.

Самодържецът кимна с глава.

- Аз знам своя дълг, Иоакиме.

2.

Край брега на малката река се трупаха купища болни, които идеха да дирят облекчение за грозните си рани. Напуснали за малко убежището си, те пристигаха един по един, като се оглеждаха страхливо, да не би някой да ги замери с камък, или да пусне зло куче подид тях. Изнемоляли, с последни сили, някои се влачеха по земята, като хленчеха непрестанно за помощ и милост. Някои едва имаха мощ да се домъкнат до брега. Когато стигаха до хладките, облекчаващи води, те се просваха безсилни и лежах дълго, без да могат дори да издадат стон, или поплак.

Тогава от към манастиря на Марбург слизаше слаба, въсърчно бледа жена, с благи очи, която бързо преминаваше уличките на градеца, забулена като монахиня, със ^{стусийт}слизаща над веждите качулка, препасала мършавата си снага с въже през кръста. Тя излизаше извън градските стени, стигаше до брега на реката и диреше с очи най-сломените, най-тежко пострадалите от проказа болни. Без да трепне, без да отвърне очи, тя гребеше вода и миеше страшните им рани. Нашъпваше им утешителни слова, галеше ги с мършавите си ръце по бодните изстрадали чела.

Тъй я бе научил великият пророк на любовта.

Младата францисканка диреше най-отритнатите, най-презрените същества, за да излее връз тях горещата си обич. Без страх, без да мисли за своя живот, тя носеше утеха и радост за тях, които бяха от всички преследвани, от всички изоставени.

След това си тръгваше, все тъй тиха и смирена, следвана от бла-